

Висновки. Психолого-педагогічні умови реалізації спеціальної системи професійно-методичної підготовки вчителя до профільно орієнтованого навчання ІМ у старшій школі забезпечуються ефективним освітнім середовищем у єдності його структурних компонентів: суб'єктів професійної підготовки, соціального, просторово-предметного та технологічного компонентів. Зміст кожної із зазначених складових освітнього середовища потребує ретельного дослідження на теоретичному й емпіричному рівнях.

Література

1. Бех І.Д. Законопростір сучасного виховного процесу / І.Д. Бех // Виховання культури. – 2004. – № 1–2. – С. 4–6.
2. Бим И.Л. Профильное обучение иностранным языкам на старшей ступени общеобразовательной школы. Проблемы и перспективы / И.Л. Бим. – М. : Просвещение, 2007. – 168 с.
3. Зеня Л.Я. Концептуальна модель системи професійно-методичної підготовки вчителя до профільно орієнтованого навчання іноземної мови у старшій школі / Л.Я. Зеня // Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах : зб. наук. пр. / [редкол.: Т.І. Сущенко (голов. ред.) та ін.]. – Запоріжжя, 2010. – Вип. 6 (59). – С. 175–184.
4. Зеня Л.Я. Програма інтегрованого курсу “Навчання іноземних мов у старшій профільній школі” для професійно-методичної підготовки / перепідготовки вчителів іноземної мови (спеціальність 7.010103 “Педагогіка і методика середньої освіти. Мова та література”) / Л.Я. Зеня. – Горлівка : ГДПШМ, 2007. – 107 с.
5. Зеня Л.Я. Спеціальні методичні та особистісні компетенції майбутнього вчителя іноземної мови профільної школи / Л.Я. Зеня // Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Серія : Педагогіка і психологія : зб. наук. праць / [редкол. : В.І. Шахов (голова) та ін.]. – Вінниця : Планер, 2010. – Вип. 31. – С. 274–279.
6. Коваленко О. Концептуальні засади профільної освіти у ЗНЗ: міжпредметна інтеграція, багаторівневість та варіативність / О. Коваленко // Іноземні мови в навчальних закладах. – 2010. – № 4. – С. 44–51.
7. Корнетов Г.Б. Педагогическая среда: потенциал и проектирование / Г.Б. Корнетов // Школьные технологии. – 2006. – № 3. – С. 23–32.
8. Операйло С.І. До концепції освітньої системи педагогічних університетів / С.І. Операйло // Педагогіка і психологія. – 2006. – № 4. – С. 63–69.
9. Педагогіка вищої школи : навч. посіб. / [З.Н. Курлянд, Р.І. Хмелюк, А.В. Семенова та ін. ; за ред. З.Н. Курлянд]. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К. : Знання, 2005. – 399 с.
10. Попков В.А. Дидактика высшей школы : учеб. пособ. для студ. высш. учеб. заведений / В.А. Попков, А.В. Коржуев. – 2-е изд., испр. и доп. – М. : Академия, 2004. – 192 с.
11. Сергеев С.Ф. Проектирование обучающихся сред / С.Ф. Сергеев // Школьные технологии. – 2006. – № 3. – С. 58–65.
12. Слостенин В.А. Педагогика : учеб. пособ. для студ. высш. учеб. заведений / В.А. Слостенин, И.Ф. Исаев, Е.Н. Шиянов ; [под ред. В.А. Слостенина]. – 4-е изд., стереотип. – М. : Академия, 2005. – 576 с.
13. Соловова Е.Н. Методическая подготовка и переподготовка учителя иностранного языка: интегративно-рефлексивный подход : монография / Е.Н. Соловова. – М. : ГЛОССА-ПРЕСС, 2004. – 336 с.
14. Спичко Н.А. Образовательная среда в обучении иностранным языкам / Н.А. Спичко // Иностранные языки в школе. – 2004. – № 5. – С. 44–48.
15. Спичко Н.А. Основные направления повышения эффективности образовательной среды при обучении грамматике английского языка в педагогическом вузе / Н.А. Спичко // Иностранные языки в школе. – 2009. – № 7. – С. 2–8.
16. Шукин А.Н. Обучение иностранным языкам: Теория и практика : учеб. пособ. для препод. и студ. / А.Н. Шукин. – М. : Филоматис, 2004. – 416 с.
17. Ясвин В.А. Образовательная среда: от моделирования к проектированию / В.А. Ясвин. – М. : Смысл, 2001. – 365 с.

ЗОЛОЧЕВСЬКИЙ В.В.

ТВОРЧЕ ЗАСТОСУВАННЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ДОСВІДУ ОРГАНІЗАЦІЇ ФІЗКУЛЬТУРНО-МАСОВОЇ РОБОТИ ЗІ СТУДЕНТСЬКОЮ МОЛОДДЮ

Зміни в соціально-економічному й духовному розвитку держави, необхідність інтеграції національної освіти в європейський освітній простір потребують підготовки педагогічних кадрів нової генерації.

Законом України “Про освіту”, “Про фізичну культуру і спорт”, Національною доктриною розвитку освіти України в XXI ст., концепціями національного виховання, педагогічної освіти та іншими документами стверджується необхідність стимулювання в молоді прагнення до здорового способу життя, створення умов для розвитку дитячого, юнацького й молодіжного спорту, туризму.

Практичний досвід показує, що процес формування фізичної культури особистості на сучасному етапі розвитку українського суспільства потребує особливої уваги сім’ї, навчальних закладів, громадських організацій та інших соціальних інститутів. Це зумовлено несприятливою екологічною ситуацією в Україні, що призводить до погіршення стану здоров’я нації, зниження життєвого рівня населення внаслідок політичної та економічної нестабільності; невиробленістю сталих стереотипів, сприяли б поширенню здорового способу життя серед української молоді.

Проблеми стану здоров’я української нації зумовлюють необхідність детального вивчення та узагальнення кращого вітчизняного досвіду застосування засобів і форм фізичного виховання, спрямованих на зміцнення здоров’я та забезпечення рухової активності підлітків, організацію активного відпочинку та дозвілля молоді, задоволення їх індивідуальних потреб і запитів у реалізації потенційних фізичних можливостей.

Зусилля сучасної педагогічної науки спрямовані на розробку теоретичних і практичних засад фізичного виховання молоді, удосконалення змісту, форм та методів фізкультурно-масової роботи з урахуванням позитивного історико-педагогічного досвіду.

Робота виконана відповідно до зведеного плану науково-дослідної роботи у сфері фізичної культури і спорту на 2005–2010 н. р. № 0101U006469 у межах тематики комплексної програми науково-дослідної роботи проблемної науково-дослідної лабораторії Харківської державної академії фізичної культури.

Окремі аспекти організації фізичного виховання в контексті питань загальноосвітньої практики, соціально-педагогічної діяльності, історії професійної педагогічної освіти розглядали Я. Бельський, С. Єрмаков, П. Єфіменко, Т. Кравчук, М. Носко, Т. Пантюк, Г. Приходько, Є. Приступа, О. Півень, Т. Ротерс, Т. Цюпак, Г. Шепеленко та інші; практичні та методичні чинники підготовки вчителів до фізкультурно-оздоровчої роботи з учнями загальноосвітніх шкіл – Н. Баша-вель, Л. Іванова, А. Полулях, І. Рядинська, Л. Сущенко, Б. Шиян, В. Ялович та ін.

У дисертаційних роботах І. Андрухів, М. Баяновської, А. Бондар, О. Винничука, Ю. Жданович, В. Золочевського, А. Кухтія, М. Пантюка, О. Півня розкрито окремі питання організації фізкультурно-масової роботи з молоддю, зокрема становлення й розвиток молодіжних товариств та об’єднань у регіонах України, організаційні основи розвитку фізичного виховання й фізкультурно-спортивного руху в Україні, питання теорії та практики організації фізкультурно-масової роботи зі студентською молоддю.

Педагогічний аналіз фактологічного матеріалу хронік та архівних джерел, у яких конкретизовано суть організації фізкультурно-масової роботи зі студентською молоддю у вітчизняній педагогіці, потребує подальшого узагальнення й критичного оцінювання змісту та методичного забезпечення такої роботи.

Вивчення та творче застосування історико-педагогічного досвіду в професійній діяльності керівниками державних і громадських органів місцевого самоврядування, керівним складом навчальних закладів, викладачами, тренерами зі

спорту, керівниками спортивних секцій, фахівцями фізичного виховання та спорту сприятиме вдосконаленню змісту, форм і методів організації фізкультурно-масової роботи зі студентською молоддю в сучасних вищих навчальних закладах.

Мета статті полягає у визначенні перспектив застосування позитивного педагогічного досвіду організації фізкультурно-масової роботи зі студентською молоддю для якісного вдосконалення навчально-виховного процесу в українських вищих навчальних закладах.

На сьогодні в Україні прийнято багато державних програм, спрямованих на пропаганду здорового способу життя; створено мережу центрів здоров'я; відкрито безліч різноманітних спортивних клубів. У діяльність спортивних клубів та кафедр фізичного виховання у вищих навчальних закладах України за останні роки вдалося впровадити ряд програмно-нормативних документів, активізувати професійно-прикладну фізичну підготовку [7], але значних позитивних зрушень у стані фізичного, психічного та соціального здоров'я молоді не відбувається.

За результатами численних досліджень і нашого аналізу істотного вдосконалення потребує фізкультурно-оздоровча та спортивно-масова робота зі студентською молоддю [3, с. 14–16].

Вважаємо, що ретроспективне вивчення вітчизняного досвіду разом з удосконаленням його організаційних засад сприятиме піднесенню студентського спорту й фізкультурно-масової роботи з молоддю в Україні.

Як з'ясовано в ході дослідження, одним з важливих витоків становлення системи фізичного виховання був процес формування національної традиції тіловиховання. Першоосною фізичного виховання молоді, залучення її до масових занять фізичною культурою було визначено в дослідженні народні рухливі ігри, забави, випробування фізичних якостей і кмітливості у процесі ритуальних ініціацій – пострижин, що поступово інтегрувалися з євангельськими цінностями краси й гармонії фізичних і душевних сил людини. Проаналізовані історичні матеріали переконливо довели, що українцям не був властивий аскетизм і самообмеження фізичного розвитку. Мета виховання молоді визначалася як підготовка сильних, мужніх воїнів, здатних обороняти рідну землю. Засобом фізичного виховання й гарту з часів князівства, у період розквіту козацтва були “ігрища”, військові тренування дружин, полювання, верхова їзда, рухливі народні ігри “стіна на стіну”, “буй”, “чур”, паличні бої. Варто наголосити, що фізичне гартування молоді відбувалося в органічній єдності інтелектуального та духовного розвитку. У сучасних умовах спостерігається тенденція відновлення системи фізичного гартування, застосування в масових фізкультурних заходах ідей козацького братерства [8].

Як визначено в ході наукового узагальнення, спудейські братства перших українських вищих шкіл у вільний від занять час та під час літніх вакацій улаштували “ігрища” – змагання з бігу, стрибків, плавання, боротьби, а також “забави” – народні рухливі ігри. Про цінність такої організації активного відпочинку варто говорити в умовах сьогоденної роботи студентських профспілкових комітетів, незалежних молодіжних об'єднань та організацій. Значущими є фізичні вправи на свіжому повітрі для професійного навчання, підготовки молоді, яка вчилася в українських колегіумах, до військової служби (“потішні” розваги, сухопутні й водні, стройові вправи, рукопашний бій, фехтування) [2].

У другій половині XIX ст. залучення молоді до фізичної культури та спорту слугувало причиною зародження широкої мережі спортивних організацій,

які були носіями й популяризаторами фізичного виховання як необхідного елемента національної культури, розвитку окремих видів спорту. Так відкривалися спеціальні фізкультурні установи – приватні фехтувальні школи, школи гімнастики та плавання [1]. І сьогодні поступово відновлюються традиції спортивних закритих клубів любителів гольфу, кінного спорту тощо.

У другій половині ХІХ ст. фізкультурно-масова робота з молоддю мала переважно стихійний, неорганізований характер. Проте на початку ХХ ст. популярними серед дітей та молоді стали заняття зі спортивної гімнастики, що передбачали вправи на брусах, кільцях, гімнастичному коні, поперечиною. Причиною цього було поширення сокольської руханкової системи в Києві, Одесі, Харкові, Ялті, Львові. Дитячо-юнацькі організації та молодіжні об'єднання залучали в свої ряди доросле населення – жінок і чоловіків, а також велику кількість підлітків та дітей [1]. На жаль, у сучасному молодіжному середовищі популярність гімнастики надзвичайно низька, хоча її валеологічне значення важко переоцінити. Доцільно, на наш погляд, відновити практику виступів агітаційних бригад – гімнастичних груп, поширювати застосування профілактичного масажу.

Узагальнення досвіду фізкультурно-масової роботи зі студентською молоддю у вітчизняній педагогіці свідчить, що організаційно така робота передбачала опору на громадський актив, єдність ідейну, політичну, органічність форм і методів, які використовувалися для організації масових заходів. Умовою масового характеру було визнано практичну реалізацію виробничо-територіального принципу, коли об'єднували студентів для культурної організації побуту та праці [9]. Студентів сучасних вищих навчальних закладів державні та громадські органи місцевого самоврядування в основному залучають тільки до участі у фізкультурно-масових заходах міського й обласного рівнів. Сьогодення потребує тісної територіальної співпраці районних державних та громадських організацій зі спортивними клубами ВНЗ. Тому що, як свідчить педагогічний досвід, участь студентів у районних спортивних змаганнях, спільних фізкультурних парадах і показових виступах з учнями та вихованцями шкіл, ДЮСШ, коледжів і технікумів на районному рівні як дієвий засіб широкої пропаганди масового спорту є необхідною умовою формування свідомості студентської молоді щодо ролі та місця колективу фізичної культури ВНЗ у системі організації молодіжного спортивного руху.

Позитивним вважаємо й плановий характер фізкультурно-масової роботи. У сучасних умовах складання планів узгоджується з рекомендаціями та планами районних і міських спортивних комітетів, з інтересами студентської молоді. Підсумовуючи історико-педагогічний досвід, варто наголосити, що план організації та проведення фізкультурно-масової роботи має включати тільки ті заходи, які можуть бути реально забезпеченими матеріально-технічно, з боку управління тощо. Серед недоліків сучасного підходу в плануванні вважаємо відсутність реально значущої ідейної основи фізкультурно-масової роботи. Штучний розрив єдності фізичного, інтелектуального й духовного розвитку призвів до формалізму та ситуативного розуміння студентською молоддю цінності здорового способу життя.

План проведення фізкультурно-масового заходу має містити інформацію про час проведення заходу, місце, відповідальних осіб, організаційні питання підготовки учасників змагань і роботи суддів. Масові фізкультурні заходи підлягають класифікації, що відображається в поділі плану на розділи: масові спортивні змагання, командні спортивні змагання за видами спорту, фізкультурно-спортивні свята тощо.

У характеристиці кожного масового заходу варто виділити два аспекти значень. По-перше, навчально-спортивний – змагання з масових видів спорту необхідно розглядати як підсумок фізкультурно-спортивної роботи та ілюстрацію її результатів. По-друге, соціально-психологічний – участь студентів в особистих і командних змаганнях дає змогу реалізувати їм індивідуальні фізичні можливості та показати найвищий спортивний результат, а також сприяє самовизначенню особистості в колективі. Це дає можливість визначити кращих спортсменів з відповідними морально-вольовими якостями для комплектування збірних команд навчального закладу [4].

Аналіз історико-педагогічного досвіду свідчить про те, що якісна підготовка спортивних змагань багато в чому залежить від підготовки положення, що зумовлює порядок проведення змагань, визначає сутність, зміст і порядок проведення заходу, регламентує відносини між організаторами, судьями та учасниками.

У досліджуваній період фізкультурно-масова робота зі студентською молоддю передбачала поєднання завдань духовного зростання, морального виховання й фізичного вдосконалення [2]. Культурний і господарський складники змісту фізкультурно-масової роботи потребують, на наш погляд, відновлення поза ідеологією та політичним контекстом.

Конкретизація завдань фізкультурно-масової роботи та способи їх вирішення неможливі без урахування педагогічного досвіду, накопиченого в цій галузі.

Перша група завдань безпосередньо спрямована на зміцнення авторитету фізичної культури та активізацію участі населення у фізкультурно-масових заходах.

По-перше, пропаганда фізичної культури та спорту розглядалась як першочергове завдання фізкультурно-масової роботи ще з 20-х рр. ХХ ст., і залишається таким в умовах сьогодення. Вона, як свідчить педагогічний досвід, забезпечується наочністю, оформленням місць проведення, своєчасністю інформації про проведення, хід, сутність та підсумок фізкультурно-спортивних заходів [10]. Пропаганда є й зараз: новини спорту, візити спортсменів до різних навчальних закладів, уроки футболу, підготовка країни до “Євро-2012”, що підвищить популяризацію футболу серед молоді.

По-друге, треба приділяти увагу рекламі різних форм і видів фізкультурно-оздоровчих та спортивних занять як засобу популяризації того чи іншого виду спорту; залучати до нього різні верстви населення України. Можна використовувати рекламу різних видів: наприклад, розвиток студентського туризму в Карпатах як засіб поглибленого вивчення історії краю, що приводить до захоплення лижними видами спорту.

По-третє, важливими завданнями фізкультурно-масової роботи є виявлення перспективної молоді для залучення до занять різними видами спорту, що здійснюється шляхом задоволення спортивних інтересів молоді та забезпечення умов формування й розвитку індивідуальних фізичних здібностей учасників масових фізкультурних заходів.

Наступна група завдань спрямована на зміцнення фізкультурних колективів і зміст підготовки громадських інструкторів та викладачів з організації фізкультурно-масової роботи зі студентською молоддю [5; 6].

Насамперед, варто наголосити на тому, що актуальним є організаційне зміцнення фізкультурних колективів, яке досягається в ході формування команд, підготовки до змагань, виборів організаторів і капітанів команд. Організаційний аспект

діяльності фізкультурних колективів є значущим в умовах сучасного суспільного розвитку, орієнтації у професійно-виробничій галузі на корпоративний характер взаємодії, формування командного духу, емоційної та соціальної єдності людей.

Зміст підготовки громадських інструкторів та викладачів із фізкультурно-масової роботи на сучасному етапі розвитку українського суспільства потребує постійного оновлення, спираючись на орієнтування національної системи освіти на гуманістичні й валеологічні принципи виховних впливів і створення сприятливих умов для саморозвитку кожної особистості, а також доповнення детальним вивченням та узагальненням кращого вітчизняного досвіду організації фізкультурно-масової роботи.

Однією з ефективних форм фізкультурно-масової роботи залишається організація літніх спортивно-оздоровчих таборів, яка здійснюється з метою забезпечення активного відпочинку, спортивного вдосконалення та загартування молоді, використовуючи ефективний засіб фізичного виховання – оздоровчі сили природи. Практика доводить, що один місяць тренувань у таборі за показниками ефективності не програє піврічному періоду занять у стаціонарних умовах спортивної школи. Організація роботи в спортивно-оздоровчому таборі дає змогу не тільки збільшити тренувальні навантаження, а й забезпечити комплекс необхідних відновлюваних заходів.

Одним з найважливіших показників якості організації фізкультурно-масової роботи в навчальних закладах України після відмови від фізкультурного комплексу ГПО є проведення регулярного тестування з метою оцінювання рівня фізичної підготовленості різних верств населення.

Висновки. Проведений аналіз дає змогу визначити такі заходи з вирішення досліджуваної проблеми: поширення пропаганди фізичної культури та спорту; популяризація масових видів спорту через урізноманітнення форм і видів фізкультурно-оздоровчих заходів та спортивних змагань; винайдення перспективної молоді для залучення до занять різними видами спорту; зміцнення фізкультурних колективів; тісна співпраця з органами місцевої влади та громадськими організаціями фізкультурного спрямування; підготовка інструкторів та викладачів з фізкультурно-масової роботи; організація літніх спортивних оздоровчих таборів.

Проведене дослідження не вичерпує всіх аспектів обраної наукової проблеми. Подальшої розробки потребують питання аналізу та вдосконалення існуючої системи організації фізкультурно-масової роботи у вищих навчальних закладах; визначення в ході тісної співпраці шляхів активізації діяльності органів місцевого самоврядування щодо реалізації завдань валеологічної освіти та формування фізичної культури особистості.

Література

1. Дорошенко Е.Ю. Розвиток фізичної культури в Україні (друга половина XIX початок XX століття) : навч. посіб. / Е.Ю. Дорошенко, Л.В. Потапова. – Запоріжжя : ЗДУ, 2003. – 104 с.
2. Золочевський В.В. Теорія і практика організації фізкультурно-масової роботи із студентською молоддю у вітчизняній педагогіці (кінець XIX – перша половина XX ст.) : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.01 / В.В. Золочевський. – Х., 2009. – 206 с.
3. Золочевський В.В. Теорія і практика організації фізкультурно-масової роботи із студентською молоддю у вітчизняній педагогіці (кінець XIX – перша половина XX ст.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук : спец. 13.00.01 “Загальна педагогіка та історія педагогіки” / В.В. Золочевський. – Х., 2009. – 22 с.
4. Золочевський В.В. Організація та методика проведення масових фізкультурно-спортивних заходів у системі фізкультурно-оздоровчої та спортивно-масової роботи в навчальних закладах : навч. посіб. / В.В. Золочевський, О.Г. Шалєпа. – Х. : Харк. гуманітарно-педагогічний ін-т, 2008. – 120 с.
5. Концепція підготовки спеціалістів фізичної культури в Україні. – К. : Вежа, 1996. – 421 с.

6. Подготовка общественных инструкторов физической культуры : учеб. планы и программы. – М. : Физкультура и спорт, 1961. – 184 с.
7. Приходько І.І. Організація і менеджмент фізичної культури : навч. посіб. для студ. 1 курсу (за кредитно-модульною системою навчання) / І.І. Приходько, О.В. Горбенко, Г.М. Путятіна. – Х. : ХДАФК, 2009. – 152 с.
8. Степанюк Є.І. Студентський спортивний рух: історія і сучасність / Є.І. Степанюк, О.М. Вацеба. – Л., 2003. – 60 с.
9. Український фізкультурник на більшовицькі рейки // Фізкультурник України. – 1932. – № 1. – С. 2–3.
10. Черняк Ю.М. Режисюра праздників и зрелищ : учеб. пособ. / Ю.М. Черняк. – Мн. : Тетрам Систем, 2004. – 223 с.

КАБАНЕЦЬ М.М.

ФАСИЛІТАЦІЯ ТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ НА ЗАНЯТТЯХ З АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У ВИЩОМУ ТЕХНІЧНОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ

В умовах соціального замовлення суспільства на творчу особистість інженера, який має готовність до самовдосконалення в сучасному суспільстві, що швидко змінюється, зростають вимоги до професійної підготовки фахівців у вищих технічних навчальних закладах. На цьому етапі розвитку педагогічної науки змінюється логіка впливу на студента: замість поняття “формування творчої особистості майбутнього фахівця” більш виправданим є “створення умов для творчої самореалізації майбутнього фахівця” та “підтримка особистості в процесі творчої самореалізації”.

Передумови для вирішення проблеми формування творчої особистості майбутнього фахівця створено численними дослідженнями провідних учених-філософів, психологів, педагогів, як-от: К. Абульханова-Славська, В. Андреев, Г. Батищев, І. Бескова, Д. Богоявленська, Р. Зобов, І. Калошина, В. Келасьєв, В. Моляко, Я. Пономарьов, Л. Попов, В. Роменець, В. Рибалка, С. Сисоева, Л. Сохань, В. Тихонович, Е. Чугунова, А. Шумілін та ін. Вивчення науково-педагогічних джерел з питань професійної освіти майбутніх інженерів (О. Долженко, А. Єсаулов, О. Романовський, Ю. Фокін, В. Шатуновський та ін.) дає змогу констатувати, що розвиток творчої особистості фахівця – це важлива функція вищих технічних навчальних закладів, проте проблема фасилітації творчої діяльності студентів ще не знайшла свого розв’язання в педагогічній теорії.

Метою статті є аналіз сутності та способів фасилітації викладачами творчої діяльності студентів на заняттях з англійської мови у вищих технічних навчальних закладах.

Під фасилітацією розуміють спосіб здійснення навчання, за якого викладач займає позицію помічника та допомагає студенту самостійно знаходити відповіді на запитання та/чи набувати нових навичок. Фасилітація передбачає надання можливості студентам взяти на себе контроль і відповідальність за власні зусилля та досягнення. Важливою особливістю фасилітації є підтримка процесу, а не змісту діяльності, щодо якого той, хто підтримує, займає нейтральну позицію [5]. Крім того, вона передбачає не просто допомогу студенту досягти його цілей, а й створення необхідного емоційного фону діяльності.

За твердженням К. Роджерса [4], яке ми вважаємо беззаперечним, основою змін людини є її здатність зростати, розвиватися та навчатися, спираючись на власний досвід. Змінити будь-кого, передавши йому готовий досвід, неможливо. Можна лише створити таку атмосферу, яка сприяє розвитку особистості, що К. Роджерс і називає фасилітацією.